

Ülkü Oktay

Vesvese

Öykü

## İÇİNDEKİLER

<i>Gülsim'den</i>	Satı.....	9
<i>Sevda'dan</i>	Small .....	17
<i>Cennet'ten</i>	Vesvese .....	23
<i>Fidan'dan</i>	Dua .....	31
<i>Hülya'dan</i>	Saklambaç.....	37
<i>Dilek'ten</i>	Kalpler .....	41
<i>Gülcan'dan</i>	Taş .....	45
<i>Serpil'den</i>	Kapının Önünde .....	57
<i>Keşer'den</i>	Annemin Hikâyesi .....	61
<i>Nermin'den</i>	Orfoz .....	67

## *Gülsüm'den*

### Satı

Benim ilk çocuğum ölü doğdu. İkinciye gebe kaldım, çapaya gitmiştim, kan geldi orada, Saliha vardı yanımda, “Kız düşürmüşsün sen,” dedi. Bir daha gebe kaldım, gene düştü. Sonra bir daha gebe kaldım, bu sefer kaynanam da korktu, beni hiç işe koymadı, yedirdi, içirdi, bir güzel semirdim ben, düşmedi. Bir gece suyum geldi, Mahmut koştu, ebeyi getirdi, doğum çok zor oldu, sabaha kadar ben uludum, Karabaş uludu.

Sonra doğdu bebek, ebe kordonu kesti, verdi bana, yüzünü bir gördüm, korktum. “Benim mi bu?” dedim, ebeye geri verdim. Ebe de yazık, ne yapacağını şaşırды. Yanıma geldi, su içirdi, “Çok yoruldu, ondan,” dedi. Sonra gene getirip kucağıma koydu, gözümden yaşlar geliyor ama nasıl ağlıyorum, “Ben bunu mu doğurdum?” diye.

“Allah allah, ne var, bebek işte!” diyor ebe.

“Kız bunun bir gözü bana bakıyor, bir gözü sana, aynı Sarman'ın yüzü bu, Sarman'ı mı doğurdum ben?”

“Sarman, sarı Sarman'ım benim,” diye severdim. Bir ben çağırınca gelirdi, başka kimseye gitmezdi, zorla alanı da tırmalardı. Yemekten artanları verirdim, ne zaman vereceğimi bilir, o vakit kapağa gelirdi. O da bana kuş, fare, ne yakalarsa onu getirirdi. Bal sarısı gözlerinin biri bana baksa öbürü başka yana bakar, insanın içi bir tuhaf olurdu. Ama severdi beni. Köyde bir beni sever, bir benim kucağıma gelirdi.

Mahmut bebeği görünce önce bir yadırgar gibi olsa da sonra hemen alıştı. Adını “Satı” koydu; onca düşükten, ölü doğumdan sonra yaşasın diye. Satı günden güne iştahlandı, kanlı

canlı bir bebek oldu. Bir gözü bir memede diğeri öbüründe, bıraksan ikisine birden saldıracak; tek seferde mememin içindeki bütün sütü çekip alırdı. Dişleri çıkınca ısırılmaya başladı, memelerimin ucu koptu kopacak, dişleyip bir de bana bakardı ne yapacağım diye.

Kaynanam, "Mahmut da aynı böyle emerdi, kaç kere kopar yazdı benimkileri, iştahı yerinde ya, sen ona bak," derdi. Ama sanki bana garezi vardı, incecik jilet gibi tırnaklarını etime takıp mememi dişler, çığlık çığlığa bağırtırdı. Ben bağırdıkça güler, hoşuna giderdi resmen. Mahmut da, "Ne bağıryorsun el kadar bebeye," diye bana kızardı. Mahmut'u görünce çenesini titrete titrete bir ağlardı ki benim de o zaman içim eriyiverirdi, ufacak bebe işte. Sonra gene dişler, pençe gibi tırnaklar.

Büyüdükçe, baba kız pek düşkün oldular birbirlerine, bir oyunlar bir oyunlar... Mahmut elleriyle yüzünü kapatıp "ce-e" yapıyor, bu katıla katıla gülüyor, ben yapıyorum aynısını, bir göz kapıda bir göz bacada, ha varmışım ha yokmuşum, umursamıyor. Biraz daha büyüyünce Mahmut çoraplardan top yaptı, yerde onu birbirlerine yuvarlıyorlar, benim de canım çekiyor, gidip yanlarına oturuyorum, "Bana da atın," diyorum, bir gözü babada bir gözü bende, ikimize de gülüyor, hah bu sefer bana atacak derken yine babaya yolluyor. Mahmut'un da değme keyfine! Sonra her akşam saklambaç başladı, bu hep somyanın altına saklanıyor, Mahmut arıyor da arıyor zaten bir oda evi. "Satı neredeymiş? Annesi gördün mü? Perdenin arkasında mıymış? Değilmiş. Yastığın arkasında mıymış? Değilmiş. Yoksa somyanın..."

Bir seferinde Mahmut ararken somyanın altında nasıl cilvelenip kikirdiyor, Mahmut da hoşuna gidiyor diye her yere üçer beşer kere bakıp bulamıyor da bulamıyor. En son, "Somyanın altında mıymış?" deyip somyanın eteğini bir kaldırdı, Satı elinde bir fare, bize bakıp kıkır kıkır gülüyor. Mahmut fareyi görünce korktu, geriye sıçrayıverdi, meğer koskoca adam fareden korkarmış. Ben alıp attım avludan dışarı. Kaynanam da, "Aynı bizim Nurettin'in çocukluğu, o da fareleri tutup tutup eve getirirdi," diyor.